Ч. 151 Неділя 9 (21) Липня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік вр. 2·40
на пів року вр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік вр. 5·40
на пів року вр. 2·70
на чверть року вр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Хто каже правду?

Замах на Стамболова і его смерть зробили з Болгариї знов то жерело загального непокоєня Европи, яким она була до часу покликаня кн. Фердинанда Кобурґского на престол болгарский. Та й не диво. Подія та стала ся серед таких обставин, що она мусіла конче викликати всілякі здогади і комбінациї а тим самим і викликати загальне занепокоєнє. Власти болгарскі не хотіли ніяк позволити Стамболову виїхати за границю. Тимчасом депутация болгарска поїхала до Петербурга поклонити ся помершим і живучому цареви та его дорадникам і просити помилуваня у Росиї; на Балкані заворушилось і настала революция в Македониї а кн. Фердинанд виїхав за границю. В сїй порі убито Стамболова, — того, котрий посадив Кобурґа на болгарскім престолї. Факт сей мусів очевидно викликати в цілім сьвіті величезну сензацию і передовсім насунути кождому питаня: хто убив Стамболова? Чи то було політичне убийство, чи причиною его була месть особиста? А коли то було політичне убийство, то хто приложив до него рук: чи росийскі аґенти і болгарскі прихильники Росиї, чи може таки провинили ся в тім теперішні верховоди в Болгариї?

Сї і тим подібні питаня знаходять вже по части відповідь. Але хто каже правду? Кому можна повірити?

Зараз на першу вість о замаху на Стамболова розпустило правительство болгарске вість, що Стамболов став ся жертвою особистої мести. Тому однакож серед даних обставин не хотів ніхто вірити. Незадовго по тім дав ся і сам кн. Фердинанд почути перед віденьскими журналістами в Карльсбаді, що Стамболов упав жертвою особистої мести, бо то був чоловік страшно лютий; князь сам остерігав его перед его особистим поступованєм, але цінив більше его заслуги для краю. Майже в ту саму пору відозвав ся і Моллов, прокуратор державний і особистий противник Стамболова, котрий свого часу вів слідство против Стамболова. Він сказав редакторови „Моск. Відом.“, що в актах урядових, котрі переглядала комісия слідча, не знайдено нічого, що вказувалоби на вину Стамболова. Певно, що в сїм случаю можна дуже легко сказати, що всі акти, котрі могли би бути доказом якоїсь вини понищено. — Але кому тут вірити? Чи Кобурґови і его теперішному правительству, чи Моллову особистому противникови Стамболова? А може правду каже автор брошури, котра появила ся рівночасно у Відни і в Липску, а котра була написана ще перед убитем Стамболова?

Есть то на всякий случай дуже цікава брошура, котра вже тим самим мусіла звернути на себе увагу, що появила ся як-раз в пору, коли замах на Стамболова був вже очевидно річею постановленою і близький свого довершеня. Що-ж дивного, що мусить конче насувати ся здогад, чи та брошура не була умисно написана в тій цїли, щоби в данім случаю оправдати замах і показати, де треба шукати причин его, значить ся, відвернути підозріне від тих, на котрих би оно могло падати. Але припустім, що то лиш сліпий случай звів сю брошуру з самим убитем Стамболова; в такім случаю могла би она бути тим цікавіща, наколи-б була написана в тій цїли, щоби показати правду. Бо коли-б лиш десята, ба, сота часть того, що в ній розказано, була правдою, то показалось би, що Стамболов був лютим звірем, чоловіком без всякого чувства людского, чоловіком, для котрого анї жите приватне і родинне, анї публичне не мало ніякої ваги, чоловіком, у котрого патріотизм був лиш на устах і служив ему за средство до осягненя своїх чисто особистих цїлий, до заспокоєня своїх пристрастий.

Автор брошури представляє Стамболова яко найлютійшого тирана і розповідає, що тогди коли ще Стамболов був при власти, один з болгарских патріотів писав до свого приятеля за границею: Ніякий інквізицийний суд не есть лютійший від Стамболова. Стамболов — каже автор дальше — був репрезентантом особистого міністерского деспотизму, він був деспотом супротив князя; в души того болгарского верховода не було анї іскри патріотизму. Процеси Попова і Паніци були сущими убийствами. Мнимих убийників Белчева засудив Стамболов на смерть против волї князя і тогди коли князь перебував в Карльсбадї. У всїх тих процесах умів болгарский диктатор роздобути собі грішми фальшивих сьвідків і обтяжаючі документи против тих, котрі мали бути засуджені. Навіть его ненависть до Росиї і приязнь супротив Туреччини були лиш чистою комедиєю. Автор брошури розповідає, що тий „ворог Росиї“ він в 1891 р. переговори з Росиєю через своїх посланників в Петербурзї. Але в Петербурзї не хотіли нічого й чути о якімсь помиреню під опікою лицемірного дорадника кн. Фердинанда. Так само не був він преданний і кн. Фердинандови. По своїй димісиї взивав він кн. Франц Йосифа Батенберґа, брата кн. Александра, щоби він робив собі претенсиї до престола болгарского а до ґрафинї Гартенав (вдовицї по кн. Александрі)

---

1)

Перші рожі.

(З ЧЕСКОГО. В. БЕНЕШ-ТШЕБІЗКСКОГО).

Кілько разів побачу на селї під вікнами огороджене, а за огородженєм огородець а в огородци сьвіжою зеленю окружені цьвітові грядочки, все менї здаєть ся, що та маєтність або хатка з соломяним дахом незвичайно подібні до дідуся, як він сидить на сонци і як коло его ніг грають ся діти, одно красше і милїйше як друге.

Перед вікнами дому Небеского в Блюменав буле также таке огородженє. Колись помальовано его зеленою краскою, але з того мальовила лишили ся ще ледве що слїдні смужки.

За огорожию простягав ся огородець довкола облупаних стін дому. Але супротив инших огородів видавав ся він менї немов який попелюх. Не було в нїм нї одної грядочки, ніякої стежочки, лише сам муравник, зарослий травою на пів метра високою; і цьвітки не було ніякої, стояв лише один одинокий корч рожі.

Вже на перший погляд можна було бачити, що того корча не дотикала від довгих літ ніяка людска рука та що хиба сам Господь нею опікував ся.

Між тими рожами звик що день сїдати старий вимовник[1]) і без упину вдивлював ся в милу краску цьвітів, немов би хотів, щоби его запалі, поморщені лиця зарумянились ще раз на склонї его житя.

Було се в перших днях червня, коли я відвідав в Блюменав той фільварок з рожевим огородцем під вікнами, а з ним разом і старого вимовника. Тепер вже він дуже подав ся, голову держав значно похилену на бік а его око, давнїйше таке ясне, помутнїло. Я застав его в огородї на дерновій лавочцї. Ми поздоровили ся, подали собі руки і я мимохіть вхопив рукою за найблизшу галузку, на котрій зацвила сего року перша рожа.

Нагле почув я его костисту правицю, що з цїлої сили вхопила мене за руку; я обернув ся і задрожав на цїлім тїлї. Очи старця здавалось до половини вилїзли зпід его сивих брів, его уста дрожали а запале лице прибрало вираз божевільности.

Я хотів поступити ся назад, але не міг. Все ще держав старець мою руку в своїй костистій правици і тиснув єї немов клїщами.

— Ви вже забули? — О, ви молодики, все скоро забуваєте.

Его голос був глухий, як би в его грудях було пусте місце.

— Пригадую вам! Від двайцятох і трех лїт ніхто не рушив тих рож в моїх очах, а й поза очи нї, бо я загрозив, що кождому усхне рука, хто їх діткне ся, а хто посьміє їх понюхати, той стратить вюх на цїле жите. Розумієте мене? — І від двайцятьох трех лїт цвитуть ті рожі тут і відцвитають, а вітер разносить їх листе довкола по огородї. Я й в завіщаню вписав, що єсли хотять зробити менї до вподоби, то нехай лишать огородець так як тепер стоїть. О памятник на гробі не стою. Але дивую ся вашій голові, що она так скоро могла забути!

Старець потягнув мене на лавочку до себе. Его очи знов глубоко запали, лице успокоїло ся і вияснилось, хоч его задумчивість від часу, як я тут був в послїднє значно збільшилась.

— Ви то вже простїть старому дїдови. А знаєте чому?

І вимовник тяжко віддихнув, з своєї повної старечої груди.

Я й справдї знав чому; але здаєть ся сам лихий підкусив мене, що я вхопив за ту галузку.

Ми стали відтак розмовляти і варта було бачити, як захмарене лице старого що-раз більше розвеселювалось, а при відходї стиснув він

[1]) Вимовник, господар або властитель, котрий відступив комусь або відпродав ґрунт, але вимовив собі, що має право аж до смерти мешкати в хатї і мати якийсь процент доходу з ґрунту. Селяни в Чехії, відступаючи господарство своїм дїтям, стають такими вимовниками і жиють з умовленого проценту доходу з ґрунту, не мішаючи ся до господарства.

дрі) переказував через свого приятеля Живкова, щоби она виховувала свого сина Арсенія для престола болгарского, бо той ему належить ся. Автор брошури представляє Стамболова яко Татарина без серця і каже, що він дістав димісию як-раз в тій хвили, коли хотів захопити в свої руки і армію болгарску, лиш тому спротивив ся міністер війни Петров.

Чи автор брошури каже правду? Хто его знає! З тону, в якім брошура написана, видко лиш то, що не любов правди, але що найменше якась велика злість і ненависть до Стамболова спонукали его все то писати хоч би й дійстно все то було правдою, що він написав. Для того то по правді сказавши брошура та не роз'яснює нічого, а скорше саму справу ще більше затемнює.

З другої же сторони, показує ся, що Стамболов знав вже на кілька місяців наперед, що его хотять убити. То розповідав він одному кореспондентови кольоньскої ґазети і дивно, що вже тогди сказав, що Туфекчиев (котрого тепер арештовано) арнаут Галев і якийсь Розарев наймлені на то, щоби его убити. Правительство видко мусіло знати о тім, бо хоч Туфекчиев був в Константинополи засуджений за убийство Вулковича на 15 літ криміналу а власти турецкі домагали ся від Болгариї его видання, то міністер Начевич сам домагав ся того щоби Туреччина відступила від того жадання, бо то наробить в Болгариї злої крови і порушить македоньску справу.

Стамболов казав тогди кореспондентови: „Тепер маємо домашну війну, котру правительство роздуває, а давнійше поступали ми без милосердия лиш з дійстними виновниками. Ті з тих виновників, що ще остались, стоять на верху. Стоїлова нїхто не слухає — длячого-ж не убити тирана". Дивно також, що вже тогди, на кілька місяців наперед висказав Стамболов здогад, що его убийники шукають способів, щоби опісля представити убийство яко месть особисту.

Хто-ж каже правду? Се мабуть виснить аж колись пізнійше істория.

Справи краєві.

(Проект забудованя потоків гірских в дорічю Днїстра).

Намістництво уділило з порученя Міністерства рільництва Виділови краєвому, виготовлений перемиском секциєю відділу лїсничотехнїчного для забудованя потоків гірских, докладний проект забудованя потоків гірских в дорічю Днїстра. Після справозданя секциї — цілковите виготовлене проекту, згідно з розпорядженєм міністерства рільництва з 18-ого грудня 1885 В. з. д. ч. 2 з 1886 р. має наступити доперва в часї будови в міру поступу робіт, що в дотичнім случаю увасадняють заходячі обставини, а на виконане сего вказали досьвіди набуті при забудованю потоків гірских в Чехії. З огляду на се, виготовлений проект може служити за підставу до уреґульованя того предприємства в дорозї закона. Як секция зазначує в своїм справозданю, заходить дуже значна ріжниця межи коштами після загального проекту а коштами обчисленими в проекті специяльнім. Однак ріжницю тую увасаднюють виказані в справозданю відношеня.

Специяльний проект залїсненя на обшарі 3451 гектарів збільшає кошти о 238.119 зр. З огляду на великі, бо над 600.000 зр. кошти загальні, а з другої сторони на широку акцию залїсненя, котра вимагає довшого часу, висказало Міністерство рільництва свій погляд, що було би добре час будови розложити на лїт 15, так, щоби менше-більше в трех округах видавано річно 40.000 зр. Намістництво управашло Виділ краєвий о пересмотрене сего проекту, зазначуючи, що єсли би Виділ краєвий з огляду на великі кошти, уважав відповідною яку модифікацию проекту або зміну проектованих системів і способів будови та хотів в сїй цїли проект на місци дослідити, вислало би також Міністерсто рільництва свого заступника до тої чинности.

Кошти проектованих робіт обчислено на 606.000 зр., з котрих половину 303.000 зр. дасть фонд краєвий, а другу половину 303.000 зр. державний фонд меліорацийний.

Виділ краєвий рішив згідно з рішенем Міністерства рільництва, предложити соймови на найблизшій сесиї проект закона, котрий запоручає забудоване потоків гірских і залїснене нагих стоків в дорічю Днїстра в протягу 15 лїт почавши від року 1896, а також вставити першу рату 50 проц. підмоги краєвої в квоті 20.000 зр. до прелїмінаря фонду краєвого на рік 1896.

Однак приймаючи загальну суму кошторису в висоті 606.000 зр., котру обчислила секция перемиского відділу лїсно-технїчного для забудовань потоків гірских, уважав Виділ краєвий за добре обнизити цїну одиничну, приймаючи платню одного дня робітника на 50 кр. згідно з цїнами краєвого бюра меліорацийного, які для всхідної части краю показали ся в практицї відповідними. Також звернув Виділ краєвий увагу Намістництва, що прелїмінована в кошторисї цїна викупна одного гектара неужитків (пасовиск) під залїснене єсть за низька і імовірно буде неможливим викупно і залїснене так великого обшару 3.451 гектарів (близько 6.000 морґів). Щоби отже і так вже високий кошторис не переступити, Виділ краєвий просив Намістництво розслїдити через староства: чи запротоколовані до вивласненя і залїсненя неужитки не могли би бодай в части з огляду на обовязуючі приписи в дорозї примусовій залїснити дотеперішні властителї, а в такім случаю можна надіяти ся, що проектоване залїснене переведе ся в границях прелїмінованої суми кошторисової.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів ухвалено буджет значною більшостию. Значна часть нїмецкої лївицї голосувала за буджетом мотивуючи своє поступоване тим, що опозиция против провізоричного правительства була би неоправдана і не спинила би заснованя словеньскої ґімназиї в Цилеї.

Жена Стамболова одержала кондоленцийні телеґрами від Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа, від султана, від королевої анґлїйскої і анґлїйского правительства, від правительства італїяньского і від ґрафинї Гартенав в імени свого сина. З цїлого краю і з заграницї насїло множество вінців. Прислав був також і кн. Фердинанд, але вдовиця его не приймила відповівши через свою сестру Муткурову командантови ґвардиї Маркову, що покійник коли его ампутовано, сказав: Туфекчиев убив мене, князь мене убив. Марков вернув з вінцем, а князь заказав властям і войску брати участь в похоронї. З провінциї з'їжджає ся множество приятелів покійника до Софії, а правительство побоює ся якої ворохобнї. Кажуть, що полиция сконфіскувала відозву до народу, піддаючу гадку, щоби молодого ґр. Арсенія Гартенава, сина кн. Александра Батенберґа проголосити князем. Становище, яке заняла Европа супротив Болгариї, пригнобило болгарске правительство.

Новинки.

Львів дня 20 липня 1895.

— **Є. Е. Президент державних зелїзниць др. Білиньский** виїхав передвчера пополудни на інспекцийну подорож до Галичини. Насамперед удасть ся п. Президент до Кракова, а відтак приїде до Львова і огляне головний дворець, котрий тепер перебудовує ся.

— **В Руській Бурсї в Тернополи** було приміщених в роцї шкільнім 1895 81 учеників, з тих

мене так щиро за руку, немов би щось причував і в старих синих очах появили ся перли та плили одна за другою зморщками по лици, неначе хотїли его змочити, щоби дізнати ся, чи оно все таки ще не зарумянить ся. Старий вже спочиває в гробі. Але его завіщане — як здаєть ся — не конче виповнюють. З его свояків нїхто не лишив ся і фільварок перейшов в чужі руки. На его гробі вправдї не поставлено памятника, але й городця не пошановано! І єсли-б він сего не був собі зараз вимовив, то не пошановано би его й за его житя.

А що тобі, дідусю, не лишено в спокою навіть твого огородця і що нїхто не лишив ся в живих з твоїх свояків, то на вічну память тобі, твому родови і твому огородцю пишу отсих кілька стрічок!

Сорок осьмий рік вніс не до одної спокійної і щасливої ческої родини сум і нещастє, погребав не одну молоду і надійну ческу голову. Вчасно, дуже вчасно упало се на наш добродушний, щирий нарід; ледве показало ся на небі кілька малих хмар, а вже стала лютити ся страшна буря. Нарід пробудив ся з довгого сну і, заки ще трохи протер очи, придавили его знов гук гармат і кровава луна понад Прагою.

Раз в лютім того року загостили до Блюменав студенти. На головах мали малі, червоні шапочки з білим смушком, при боцї закривлені шаблюки, а у Небеского в сїнях мало так брязчати оружие, що аж вікна дзвенїли, як казав якийсь селянин, хитрий але й безхарактерний чоловік.

Небеский був тодї сильний, здоровий 45-лїтний мужчина; его син мав стати духовним і єсли-б не були появили ся криві шаблї, був би вийшов з его Мука²) дійстно пан-отець. Коли отже Небеский почув на подвірю брязкіт оружия, гадав в першій хвили, що то вояки прийшли на екзекуцию, хоч у него були податки звичайно заплачені до послїдного гроша. Але й ті панове нераз помиляють ся, зле запишуть і готова біда, та й хто тому винен?

Ледве отворили ся двері, кинув ся до него один з студентів, обцїлував ему руки і цїле лице і побіг до матери. Небеский не міг на разї й слова промовити. А коли відтак студент притулив ся до него з своєю червоною шапкою в руцї і з шаблею при боцї та заговорив мягким, солодким голосом, як нераз робив, будучи ще дитиною: — Не гнївaєте ся на мене, татуню? Не будете гнївати ся? — сказав отець поважно:

— Того я по тобі нїколи не сподївав ся! — Дай Боже здоровлє, панове студенти, просимо, сїдайте. Ви прийшли, аби звякнити моє вітцївске серце, правда? — О, я знаю! — говорив дальше селянин, обертаючи ся до студентів. А Мукі весело усьміхнув ся, що всьо так легко пішло і він приписував сей щасливий оборот річий матери, що о всїм знала і певне зуміла вітця пересьвідчити. Она не хотїла з свого Мука мати сьвященика і сильно опирала ся намірам вітця.

Але Небескому дуже а дуже не подобала ся червона шапка сина і его закривлена шабля. Він вправдї говорив з студентами, був для них дуже ввічливий, випитував їх то о се, то о те, але по кождій відповіди хитав якось дивно головою а вкінци встав, пильно подивив ся кождому в очи і сказав відтак добродушно:

— Я не учений чоловік. З тої вашої мови я лише мало розумію. Куди менї з вами сперечати ся! Але що я розумію, то тоті ваші червоні шапки і шаблї при боцї; я кажу вам, мої любі студенти: В тї червоні шапки будуть колись вашу кров точити, а тими шаблями можуть вам голови постинати!

І студентів дійстно застрашила трохи тота мова селянина. Але коли они повідперізували шаблї та позавішували їх на кілки, а відтак як засїли до стола, то пиво додало їм знов відваги і поплили всїлякі полїтичні сьпіви.

І ледве скінчили одну пісню, зачинали другу, а сьпівали, що аж вікна дзвенїли. Селянинови всьо в голові перевертало ся, таких пісень він ще нїколи не чув. Не менше дивував его Мукі; звідки він того всего набрав ся, він, такий тихий, розважний і нїжний хлопець. Але матери сияли очи, бо бачила свого сина веселого, живого, з малим вусиком на устах, в чорній чамарі і шараварах а не в рясї і обойчику.

²) Мук., скорочене імя Непомук (сьв. Іван Непомук патрон Праги).

12 безплатно, 2 за доплатою по 2 зр. місячно, один по 3 зр., 9 по 5 зр., 10 по 6 зр., 31 по 7 зр., 2 по 7 зр. 50 кр., 12 по 12 зр., а 3 по 15 зр. місячно. Клясифікация питомців в II. півроці 1895 р. ш. випала в той спосіб, що 10 удержало степень відличний, 60 степень первий, 5 степень другий, 6 поправку з одного предмету.

— **Огні.** В Черневі коло Букачовець погоріло 15 с. м. в полудне 10 загород селяньских. Шкода 15.000 зр.,. з того 1600 зр. обезпечених. Причиною огню були діти, що бавили ся сїрниками.

— **Іспит зрілости в ґімназиї в Бродах.** Під проводом краєвого інспектора д-ра Дворского здавало 37 абітурнєнтів, а з тих здало 24, 6 репробовано на рік, а 7 дістало поправку.

— **Зараза на безроги** вибухла також в австрийскій Новоселици на Буковині. В двох днях погибло звиж 100 штук.

— **Затроїла ся грибами** ціла родина Гната Пацули, зложена з пятьох осіб в Оріхівцях під Перемишлем. Двоє наймолодших дїтий померло, а прочі затроєні приходять поволи до здоровля.

— **Убийство війта.** В Ісиасї на Буковинї в наслідок спору з громадою о посїдане кусника ґрунту, селянин Юрий Демко убив війта Василя Козяка. Убийника арештовано і віддано в руки суду.

— **Сегорічне осіннє преміоване коний** відбуде ся в Городку дня 19-го вересня, в Жовкві 21-го, в Стрию 22-го, а в Коломиї 24-го вересня. Преміовані будуть розплодові кобили з лошатами, молоді кобили і жеребні. На нагороди призначено для кождої місцевости 10 премій в грошах від 10—35 зр., а також відповідне число срібних медалїв державних.

— **Зміна властителя.** Посїлість Лукавиці низші і висші на Буковині відкупив назад Никола Василько від д-ра Конецкого за 500.000 зр.

— **Намірені самоубийства.** Вчера перед полуднем у Львові хотїла відобрати собі житє двайцять кілька-лїтна Мария К. В тій цїли випила трохи води до полоканя уст, а рівночасно в грудях зробила собі рану бритвою. Однако рана цїлком не шкідна і стация ратункова, подавши першу поміч відставила Марию К. до шпиталю. Она вже кілька разів наставала на своє житє, але все їй не удало ся. Якийсь час лїчила ся в заведеню для божевільних на Кульпаркові. — Вчера о 9 ій годинї вечером при ул. Паньскій ч. 18 у Львові кинув ся з ґанку другого поверха на брукoване подвірє 23-лїтний огородничий помічник Василь Пйонтковский. Візване поготівлє стациї ратункової сконстатувало у нещастного поломані ребра і відвезло его до загального шпиталя. Причиною намірeного самоубийства була розпука по відмовній відповіди на подане о посаду возного.

— **З львівскої хроніки.** Візник д-ра Обтуловича переїхав вчера на улици Личаківскій 70 лїтного старця Александра Кшижановского так нещасливо, що зломив єму лїву ногу. — На Замарстинівскій улици переїхав і тяжко покалічив різницкий челядник 6-лїтного хлопця, сина войскового будівничого Веселого. Візник лишив на улици коні а сам утїк, так що аж вечер всила его поліция віднайти. — З роботи в цегольни утїк арештант Михайло Хшонщ або Володислав Вержбицкий, засуджений судом в Тарнові на два роки вязниці за публичне насильство. Доси его ще не зловлено. — Павлинї Сильвестровій жінці різника украдено на улици мошонку з 157 зр. — Злодїї обікрали сеї ночи шинок при улици Різні ч. 13 і п. Адамского при ул. Вірменьскій ч. 14.— З руштованя першого поверха при ул. Калічій ч. 6 упав робітник Микола Ритодема, побив ся і звихнув лїву ногу. — У купця Ґардолиньского при ул. Коперника ч. 4 наливав паробок Йосиф Сковрон лямпу так неосторожно, що нафта запалила ся і тяжко попарила его і стоячу коло него служницю.

— **З Равщини пишуть нам:** В 145-тім числї „Народної Часописи" в дописи „з Равщини" представлено подію в Махнові цїлком хибно. Справа та представляє ся так: В Махнові супруги Яць і Олександра Гринюсї, помимо що Олександра була налогова пиячка, а Яць трохи її в тім помагав, жили в згоді, доки були дїти, котрі помало вимирали. Коли на весну умерла їм остатна 12-лїтна донька, Яць запивав ся добре, та по пяному побивав жінку за тоє, що нема дїтий. З причини того кілька разів утїкала Олександра від Яця, та ховалась по кілька день то по сусїдах, то в свого брата в Корнях. Дня 1-го липня Яць пяний в ночи побив жінку, а та утїкла до сусїда і переховувалась пару день, а потім пішла і нїхто не знав, де подїлась, хотяй Яць питав за нею у брата та по сусїдах в селї (по чужих селах не ходив). У сусїда була закрита (не уживана) кирниця. Дня 9-го липня властитель кирниці потребуючи дверий, котрими була закрита, взяв їх і побачив трупа Олександри. Дня 13-го приїхала судова лїкарска комісия і по секциї трупа зізнала, що бувша ноторична пиячка утопила ся сама. Яць був тимчасом в судовім слїдстві в Угнові. Візвано сьвідків і старшину громадску до суду і по переслуханю їх пущено Яця на волю.

— **Заставлений остров.** Невеличкий остров на Велтаві в Празї, недалеко ческого народного театру, звістний під назвою „Софійского острова", заставила сими днями прагска рада міска в ческім краєвім банку за два міліони зр. Згаданий остров несе значний дохід за винаєм огородів і реставраций.

— **Страйк хіньских голярів.** Одна нїмецка часопись, що виходить в Шангаю пише про таку подію: В великім хіньскім містї Ганґ-Янґ відбувають ся тепер військові іспити. Між кандидатами був молодий чоловік, котрий своїми спосібностями звернув на себе загальну увагу і збудив у своїх товаришів-кандидатів завидь. Щоби его позбути ся, вивідали они, що дїд того спосібного молодця був голярем. А в Хінах єсть закон, котрий не допускає потомків голярів, акторів, слуг на пароходах і т. ин. аж в трете поколїнє бути писателями або військовими старшими. Коли завистні товариші повідомили о тім начальника військової комісиї, сей вичеркнув зараз імя нещастного молодця зі спису кандидатів. На се відповіли голярі в Ганкав і Ганґ-Янґ загальною змовою. Третого дня правительство дало наказ, щоби голярі пильнували свого ремісла, але се не помогло. Тогди правительство велїло військови вишукати страйкуючих голярів і їх арештувати. Арештованим під загрозою смерти велїли голити людий по звичайних цїнах. Але арештованих було дуже мало і они не могли всїх оголити; надто і голярі поблизького міста Ву-Чанґ страйкують. Правительство видало проклямацию до голярів і грозить знищенєм міст. Як ся справа скінчить ся, сего не знати, але тимчасом велика часть мужеского пола в трьох великих містах мусить ходити неголена, мов їжаки обросла, а се дуже не вподобі проворірним Хінцям.

Конкурс.

Видїл товариства „Руска Бурса в Тернополи" подає сим до загальної відомости, що з початком року шк. 1895/6 знайдуть ученики, учащаючі до шкіл середних, народних в Тернополи поміщенє в Бурсї, а именно: 4 безплатне, прочі же за доплатою по 7 зл. 50 кр. місячно, під слїдуючими условями:

I. Родичі взглядно опікуни зволять найдальше до 12 серпня с. р. надіслати свої поданя до видїлу „Рускої Бурси" під адресою: „Руска Бурса в Тернополи".

До просьби долучити належить а) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, б) сьвідоцтво убожества, доплачуючі-же по 12 зр. місячно сьвідоцтва убожества не предкладають, в) декларацию родичів взглядно опікунів, кілько місячно зобовязують ся доплачувати.

II. Отець або опікун принятого до Бурси питомця має: 1. зложити на вужитя інвентаря 2 зр. річно, платити деклярoвану оплату на харч з гори, місячно — найдальше до 6 кождого місяця.

III. Приняті до Бурси питомцї мають виказати ся при вступі, що посїдають 5 пар біля, 3 рушники, 4 простирала, подушку, сїнник, ковдру, [коц одержать в Бурсї на власність за зложенєм належитости 2 зр. 30 кр.], 2 пари чобіт, одежу зимову і лїтну.

Бажаючі одержати відповідь на свою просьбу зволять долучити кореспонденцийну карту з докладною адресою, долучаючи марку 20 кр. одержать прилоги за рецепісом. Від видїлу Рускої Бурси в Тернополи. *Др. Емиль Гладишовский. Сьц. Володимир Громницкий.*

Телеґрами

Відень 20 липня. Ходить чутка, що кн. Фердинанд, котрий перебуває тепер з женою і сином за границею (він в Карльсбадї, а жена і син у родичів) не верне вже може до Болгариї.

Софіа 20 липня. Арештовано Бэна Ґеорґєва, котрого по убийстві Стамболова видїли люди, як втїкав.

Софіа 20 липня. Межи Радовицею а Струмицею прийшло вчера до великої битви, в котрій македоньскі ворохобники побили 5000-ний відділ турецкого войска.

Петербург 20 липня. В честь митрополита Климения відбув ся у президента міста пир, котрий випав сьвітло. Міністер справ заграничних кн. Лабанов ревізитував митрополита.

Як би вибубнив, розійшла ся по цїлім селї вість, що до Небеского заїхали студенти з Праги а між ними его син, та що всї мають червоні шапочки з білим смушком і криві шаблї.

На другий день коло полудня зібрали ся сусїди, халупники і чиншівники в радници. Але війта не було. Він — як казали — мав поїхати до міста і не знати чому ще доси не вернув.

Але старий Казда шептав тихо своїм товаришам до уха, що він замкнув ся в коморі, щоби не бути при зборах і не відповідати за них. Студенти также прийшли і один з них візвав громаду, щоби цїла вписала ся до ґвардиї.

Зза стола війта встав лавник (радний) Мразек, відкашляв і сперся на поруче дубового стільця.

— Насамперед мусите нам, панове студенти, сказати, хто вас посилає? Чи післав вас пан староста, чи може з Праги ґазетярі?

— Мразек! — Мразек!

Против сьмілої промови лавника відозвало ся з між присутних кілька голосів.

— Я, яко радний сеї громади — війта нема дома, — заявляю, що в тій громадї не можна нічого такого робити, нї раз нічого!

Небеского Мукі зблїд, а той, що взивав громаду записувати ся до ґвардиї так застукотів шаблею, що старий Казда оглянув ся, чи часом не паде на него шафа з усіми річами.

— Стережіть ся, панове студенти, а ти Непомук добре собі затям: від нинї за рік будете иншої пісні сьпівати, а ми мусїли би за вами её тягнути, если-б хотїли нинї танцювати так як ви граєте! Ваші батьки видавали на вас гроші, а ви то так легко тратите — так дуже легко!

— Отакий! Єму вже шістьдесять сім лїт. — І що по наших селах ще таки боягузи.

Лавник Мразек поступив крок наперед.

— Я вас не розумію, панове студенти. Але я маю о три роки більше як шістьдесять і сїм; не одно я пережив, не одно знаю і дещо можу розповісти. А що ми вже так нинї зійшли ся, то скажу вам чисту правду. На місци ваших вітців лишив би я кождого з вас зараз дома і кождому дав би в руки бич і поводи: Ти не хотїв кінчити науки, то тепер можеш бути за візника. Червону шапку з білим сушком дав би я внукови, а криву шаблю ковалеви на підкови.

Всї присутні на голос розсьміялись а лиця студентів почервоніли ще більше як сукно на їх шапках.

— Не гнївайте ся, мої панове студенти! Я сказав, що мав на серци. І побачите, що за рік скажете: Таки той шістьдесять сїм-лїтний старець, — чи кілько ви казали, бо я вже не знаю — правду говорив. Шкода, що ми его не послухали!

Сказавши се лавник Мразек вийшов з комнати.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Заосмотрене склом будівель і порталів
поручає **Яков Мерер.** 48

Фабричний склад тафльового скла ческого і бельґійского
також зеркал і рам,
у Львові, улиця Кароля Людвика ч. 25.
Ціни умірені. Замовленя з провінциї полагоджую безпроволочно.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купує і продає
всякі ефекти і монети
по курсї данім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї
Яко добру і певну льокацию поручає:

4% листи гіпотечні коронові
4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краєвого
4% листи Банку краєвого
5% облїґациї комунальні Банку крає.
4½% пожичку краєву галицку
4% пожичку краєву галицку коронову
4% пожичку пропінацийну галицку
5% „ „ буковиньску
4½% пожичку угорскої зелізної дороги державної
4½% пожичку пропінацийну угорску
4% угорскі Облїґациї індемнїзацийні
і всілякі ренти австрийскі і угорскі,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає
по цінах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До ефект, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Подешевіла бриндзя
5 клґр. пересилка 1·96 кр.,
знаменитий булїон один клґр.
5·50, 6·50, 7·50 і 10 зр.
поручає:
обшар двірский Лапшин
п. Бережани. 61

Публичне бажанє.
Виповняючи перший обовязок совістного купця, приміниве я до бажаня Вп. Публики, переносячи мою **Торговлю чаю** з гамірної і за-для електричної зелізниці небезпечної улиці Сикстускої до спокійного і пречудного **пасажу Гавсмана.**
Вдячний слуга
59 **ІЗИДОР ВОЛЬ.**

Бюро дневників і оголошень
Л. ПЛЬОНА
у Львові
улиця Кароля Людвика ч. 9.
приймає
абонамент на всі дневники
по цінах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників
приймає
оголошеня
до всіх дневників
по цінах оригінальних.

С. Кельсен у Відни
поручає
Кльосети з переплывом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентилятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.
Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ
Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.
На жаданє висилає ся катальоґи.

Поручає ся 9
торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.